

Mana Aleminin Gücü 3

– KENAN KOÇ · 19 Aralık 2016

Öyle ya değiştirilmesi gücümüz dahilinde olmayan örneğin; çok zengin ve iyi bir ailenin çok sağlıklı ve özürsüz bir ferdi olarak doğmak gibi şeylere neden kimileri sahiptir kimileri sahip değildir?

Haydi dünya hayatının geçiciliği ve ızdırapların dineceği gerçeğine sarılsam. Ama imtihan olan bu dünya hayatı, başlarına doğuştan gelmiş veya hayatlarında gelen felaketler yüzünden belki de haklı olarak isyana sürüklenen insanların ahiret hayatlarını da etkilemiyor mu? Taoizm'de Tao, ileride değişeceğimiz gibi, sayısız varlığın doğup büyüüp ölüşünü taraf tutmadan, karışmadan ve oluruna bırakarak izler. "Göğün ve Yer'in merhameti yoktur, Her şey onun için bir saman köpektir" derken buna dikkat çekilir. Bagavad Gitta'da da bu tür sorgulamalardan kurtulmak, insanın kaderini aşması olarak tanımlanır ve bunun yolu şöyle gösterilir: " İnsan ruhu doğada vücut bulduğunda doğanın sürekli değişen koşulları ile karşı karşıya kalır. Geçici, değişken şeylere bağlanırsa, iyi ya da kötü kaderi onu ölümlü yaşamda oraya buraya savurur. Oysa insandaki Yüce Ruh, kaderin ötesindedir. O tanıktır, uygun gören, destekleyen, kutsayan Sonsuz Ruh. Bu Ruhun varlığını bilen ve doğayı değişen koşullarıyla tanıyan kişi, nerede olursa olsun, kendi kaderini aşmış kişidir. Ölümlülerin yüreğindeki ölümsüz görebilenler, her yaratıkta değişmeden var olan Tanrı'yı görebilenler, gerçeği görenlerdir. Her yerde O'nu gördükleri için ne kendilerine ne de başkalarına zarar veremezler ve böylece yüce amaca ulaşırlar. Onlar tüm eylemlerin doğada gerçekleştiğini, içlerindeki sonsuzun ise hiç etkilenmediğini bilirler. Bu yüce ruhun başlangıcı yoktur, değişmez ve yok edilemez. Bedende bulunmasına karşın ne eyleme katılır ne de eylemden etkilenir. Maddede bulunan ruh, maddeden etkilenmez. Dünyadaki tüm varlıkları aydınlatan tek bir güneş olduğu gibi, alanı aydınlatan tek şey de sonsuz ruhtur. Bilgeliliğin içe bakan gözüyle, özgürlük ile doğaya tutsaklığı birbirinden ayırabilen kişi, Yüce Ruh'a kavuşur."

Ancak efal âleminde kayıtlı normal bir bilinç düzeyinde sorular ve şüpheler uzatılabilir. Ama denecek tek şey vardır ki bunların hiçbirinin bize faydası olmaz. Aksine olmadıklarımıza değil olduklarımıza odaklanarak hayatımızda şerrin değil, hayrın yayılmasına çalışmalıyız. Çünkü düşünce neye odaklanırsa o şey gelişip serpilir. Beğenelim ya da beğenmeyelim, isyan edelim ya da etmeyelim başka bir seçenek yoktur. Bir kutsi hadiste bu gerçek, şöyle dile gelir: "Ey ademoğlu, senin için yaptığım taksime razı olursan, kalbini ve bedenini rahata kavuştururum. Sevimli bir kul olaraktan kısmetin sana gelir. Şayet senin için yaptığım taksime razı olmazsan, dünyayı sana musallat ederim. Ve sen, bir vahşet içinde, yabanda tepinir durursun. Sonra o dünyalıktan, ancak kısmet ettiğime nail olursun. Sen dahi kötü bir kul olaraktan."

Dikkat sorunlar üzerinde değil yanıtlar üzerinde yoğunlaştırıldığında; güç problemden uzaklaştırılır ve yanıtlar görülür. Tüm dikkatimizi hayatımızdaki cesaret verici şeylere yoğunlaştırdığımızda, iyiye, olumluya ve doğruya yönelttiğimizde yaşadıklarımızda bunlar olacaktır. Dikkatimizi verdiğimiz şeyler gelişir, büyür. Dikkat Allah üzerine yoğunlaştırıldığında, bilinç o yönde bir açılım kazanacağından, içimizdeki tanrısal gücü açığa çıkarmaya başlarız. Dikkat huzur üzerinde yoğunlaştırıldığında baştan ayağa huzurlu oluruz. Jack Ensign Addington, %100 düşünce gücü isimli

kişisel gelişim kitabında, olumsuz düşünce batağına saplanmış bir kadının zihnini nasıl hayra yoğunlaştırarak temizlediğinden şöyle bahseder: "...Böylece yeni bir amaç listesi oluşturduk ve bitirilmiş resim diye adlandırdığım şey üzerinde çalışmaya başladık. Bu günkü yalnızlığını, suçluluk duygularını ve yetersizliğini düşünmek yerine, tüm dikkatini yaşamayı arzuladığı yaşam biçimine vermeye başladı. Ne zaman eski olumsuz yanıtlar ortaya çıksa kendilerini yavaş yavaş etkisizleştiren olumlu yanıtlarla karşılaştılar. Olumlu yaklaşımlar giderek güçlendi ve nihayet olumsuz biçimleri yendi."

Dediğimiz gibi olumsuz düşünme korkudan kaynaklanır. Korku şeytandan, cesaret Allah'tandır. Çünkü Allah tek gerçek güçtür ve bunu bilir; korkacağı bir şey olamaz. Şeytan ise kendinde güç görür. Ama aslında aciziyetinin farkında olduğundan, bu boş gururundan korkar. Öyleyse korku, aslında kendine güvensizliğin bir sonucudur. Kendine güvensizlik de, her şeyin sınırlı insan benliğine bağlı olduğunu düşünmekten doğar. Bunun zıttı, kişiliğinize değil, öz ben'e inanmaktır. Her insan, Öz'ün eşsiz bir bireyselleşmesidir. Öz benlik, her şeyi şeyin özünden ihata eden ve şeyi içten de kuşatmış olan Allah'ın varlığının benlikte de bulunmasıdır. Güven, insanın sonradan edindiği kimlikte veya küçük benliğinde bulunmaz. İncil'de dediği gibi, ***"Bu insanlarla mümkün değildir, ama Tanrı'yla her şey mümkündür" (Matta 19:26) Gerçek kendine güven Allah'a, Ben'e güvendir. İçimizdeki mutlak güce güvendir. Öyleyse Ben'e güvenmek için atılacak ilk adım, kendi küçük benliğimizi yoldan çekmektir. Hz. İsa, bunun için, "Ben kendim hiçbir şey yapamam. Her şeyi yapan içimdeki Baba'dır." demiştir. Browning, İçimdeki ihtişam; Azize Theresa da Ben değil benim vasıtamla çalışan Tanrı demiştir bu güce.

Öyleyse Allah'a inanan bir insanda güvensizlik ve korku, dolayısıyla olumsuz düşünce olmamalıdır. Yani gerçek anlamda inanan şerre değil, sadece hayra odaklanır. Bu da cennet demektir. Zira dediğimiz gibi cennet, cehennem ya da ahiret hayatı şu anda da dünya hayatının manevi özünde işleyen manevi hayattır. İnsan cennetini de cehennemini de dünyadaki düşünceleri ve inançlarıyla kurar. Bu nedenle Peygamberimiz "Cehennemde odun yoktur; her nefis odununu kendi götürür" demiştir.

Endişe de yersiz korkuya dayanır ve aslında güçlü bir olumsuz düşünme formudur. Bazen öyle hızlı düşünürüz ki aynı anda birçok şey düşünüyormuşuz gibi gelir; ama aslında aynı anda iki şey düşünemeyiz. Bu nedenle şerrin aklınıza girmesine izin verdiğiniz yerde, hayrı dışlamış olursunuz. Aynı anda endişelenmek ve güvenmek imkansızdır. Yani olumsuz düşünce ya da endişe; güçle dolu, hayatımızda yapıcı şeyleri gerçekleştirmeye yönelik olumlu düşünce ve güveni etkisiz hale getirir. Ancak, ne iyi ki tersi de doğrudur.

Olumsuz düşünme, bir çeşit Allah'a güvensizliktir. Allah'ın kendine göz kulak olamayacağını düşünmek, bir nevi O'nun kulunu koruyucu vasıflarını ya da O'nu inkâr etmektir. Yaşanan anı O'nun varlığını anlamak ve içselleştirip özümsemek yerine, olumsuz düşüncelere ve endişelere kapılarak zihin muhtevasını dağıtmak insan için gerçek bir kayıptır.

Olumsuz düşünce ve endişe, Allah'ın rahmetinden ümidi kesmek demektir. Oysa İslama göre, ** "O'nun rahmeti her şeyi kuşatır" (2/115, 3/73, 6/133,147, 7/156, 40/7, 42/28, O, rızık vericidir. ** "Umutsuz olmayın! Allah'ın rahmetinden kafirlerden başkası ümidini kesmez." (12/87) *(Benzer olarak bakınız: 2/218, 3/8, 7/56, 11/9, 15/56, 29/23, 39/53)